

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 11C/188/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112220030
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 04. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Wildeová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2013:8112220030.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Ivetou Wildeovou v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Údernícka 5, IČO: 35724803, zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o. so sídlom Bratislava, Údernícka 5 p r o t i žalovanému: Z. S., nar. XX.X.XXXX, bytom W., F. U. X, za účasti vedľajšieho účastníka: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Važecká 16, Prešov, zastúpený JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, so sídlom V Stropkove, Nám. SNP 7, o zaplatenie 847,52 Eur a prísl. takto

rozhodol:

Súd z a s t a v u j e konanie v časti o zaplatenie istiny 231 Eur.

V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

Žalobca je p o v i n n ý nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania vo výške 94,01 Eur na účet jeho právneho zástupcu v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Ostatní účastníci n e m a j ú nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa žalobou zo dňa 2.7.2012 domáhal zaplatenia istiny 435,49 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 9,25% zo sumy 247,49 Eur od 29.5.2012 do zaplatenia a žiadal aj o zaplatenie kapitalizovaného úroku z omeškania 23,84 Eur počítaného v sadzbe 9,25% zo sumy 280,79 Eur od 29.6.2011 do 28.5.2012. Nárok uplatnil zo zmluvy o vydaní a používaní platobnej karty zo dňa 13.9.2005 a jej dodatku č. 1 uzavretej medzi jeho právnym predchodcom Slovenskou sporiteľňou a.s. a žalovaným.

Vedľajší účastník vzniesol námietku premlčania vzhľadom na to, že k účinnosti predčasnej splatnosti úveru došlo viac než pred tromi rokmi od podania žaloby. V priebehu pojednávania k tejto námietke premlčania sa pripojil aj žalovaný a žiadal žalobu zamietnuť.

Žalobca ešte pred začatím konania vo veci samej vzal späť žalobu o istinu vo výške 231 Eur, ktorú žalovaný uhradil v mesačných splátkach po 33 Eur po podaní žaloby do 28.2.2013. K týmto čiastočným úhradám dlhu písomným podaním zo dňa 2.4.2013 prispôbil aj úroky z omeškania a súd túto zmenu žaloby pripustil uznesením na pojednávaní dňa 5.4.2013, na ktorom bol prítomný žalovaný a právny zástupca žalobcu.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov, písomným vyjadrením žalobcu a vedľajšieho účastníka, zmluvou o vydaní a používaní platobnej karty a jej dodatku č. 1 zo dňa 3.9.2005, obchodnými podmienkami pre kreditné karty, dohodou o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 7.2.2011, oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 18.7.2011, zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 28.6.2011 a jej prílohou č. 1 k tejto zmluve, výpisom z účtu žalovaného, správou Slovenskej sporiteľne výpoveďou zmluvy z čl. 78 a zistil tento skutkový stav:

Dňa 13.9.2005 bola uzavretá písomná zmluva o vydaní a používaní platobnej karty medzi Slovenskou sporiteľňou a.s. a žalovaným. Podľa dodatku č. 1 k tejto zmluve bol žalovanému poskytnutý kartový rámec 10.000,- Sk s premenlivou úrokovou sadzbou - 16,80 % p.a. Žalovaný sa zaviazal poukazovať na kartový účet peňažné prostriedky najmenej 5% z kartového rámca t.j. 500,- Sk až do splatenia pohľadávky. Konečná splatnosť kartového rámca bola dohodnutá na 1.9.2006, čo zodpovedalo aj dohodnutej dobe trvania tejto zmluvy, ktorá sa však podľa čl. V. bodu 1 predlžovala vždy o dobu jedného roka.

Listom adresovaným žalovanému zo dňa 29.1.2008 Slovenská sporiteľňa a.s. vypovedala predmetnú zmluvu a vyzvala žalovaného, aby pohľadávku vo výške 10.899,50 Sk bezodkladne uhradil. Je nespochybniteľné, že táto výpoveď zmluvy bola žalovanému doručená, keďže sám postupca t.j. Slovenská sporiteľňa a.s. na výzvu súdu oznámila, že pohľadávka bola zosplatnená dňa 4.2.2008 (č.l. 74).

Dňa 7.12.2011 bola žalovaným podpísaná formulárová dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku. Bod 2 dohody je pod názvom „Uznanie záväzku“, je v ňom konkretizovaná príslušná zmluva a uvádza sa, že dlžná suma pozostáva z istiny vo výške 280,79 Eur a jej príslušenstva, ktoré však nie je špecifikované s tým, že žalovaný uznáva tento svoj záväzok voči Slovenskej sporiteľni čo do základu a výšky. Pod bodom 3 označeným ako „forma splatenie záväzku“ boli dohodnuté mesačné splátky 33 Eur od 27.12.2011. Menším písmom sa ďalej rozvíja splácanie dlhu, zaslanie splátkového kalendára, na to je vsunutá veta o vyhlásení žalovaného, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch a potom opäť nasleduje veta upozorňujúca na dôsledky nesplácania dlhu.

Žalovaný ohľadom uzavretia spomínanej dohody uviedol, že vtedy ho doma navštívil exekútor a dal mu túto listinu podpísať s vysvetlením, že ide o dohodu o splátkach. Žalovaný si listinu neprečítal, nedokáže totiž riadne čítať, ako to potvrdil aj pri pokuse na pojednávaní (má ukončených len niekoľko tried základnej školy), navyše má problémy aj so zrakom. Prehlásil, že danú listinu podpísal s tým, že si dohodol splátky po 33 Eur, nič iné.

Žalovaná suma predstavuje neuhradenú istinu úveru vo výške 247,49 Eur (rozdiel medzi istinou úveru a súčtom všetkých mesačných platieb započítaných na istinu), zmluvný úrok vo výške 169,65 Eur (rozdiel medzi dohodnutými zmluvnými úrokmi a platbami započítanými na tieto úroky) a z kapitalizovaného úroku z omeškania 18,05 Eur (rozdiel medzi postúpenými úrokmi z omeškania a platbami započítanými na tieto úroky).

Dňa 26.8.2011 bola uzavretá písomná zmluva o postúpení pohľadávok medzi Slovenskou sporiteľňou a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom. Podľa prílohy č. 1 k tejto zmluve bola postúpená aj predmetná pohľadávka, v jej prehľade spracovanom k 28.6.2011 je uvedený aj počet dní omeškania - 1239 dní.

Zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania je potrebné posudzovať ako občianskoprávny vzťah a považovať za spotrebiteľskú zmluvu, ako to vyplýva z § 23 a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy.

Podľa § 23 a ods. 1 vyššie citovaného zákona spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým

znakom je, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

Do Občianskeho zákonníka bol zavedený inštitút spotrebiteľských zmlúv jeho novelou č. 150/2004 Z.z. účinnou od 1.4.2004. Citovaný zákon stanovil určité zásady pri spotrebiteľských zmluvách. Konkrétne podľa § 53 ods. 1 spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

Podľa § 54 ods. 1 citovaného zákona zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

V súvislosti s premlčaním je nepochybné, že pre spotrebiteľa ako dlžníka je nevýhodnejšia úprava premlčania v Obchodnom zákonníku, ktorý upravuje štvorročnú premlčaciu lehotu ako úprava v Občianskom zákonníku, ktorý zakotvuje len trojročnú premlčaciu lehotu. S poukazom na už citovaný § 54 ods. 1 OZ preto platí pre spotrebiteľa výhodnejšia právna úprava, teda úprava v Občianskom zákonníku. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že nepochybne vzhľadom na to, že ide o spotrebiteľský úver je potrebné z jeho povahy ho posudzovať ako občianskoprávny vzťah a nie obchodnoprávny vzťah. Preto je potrebné posudzovať aj dĺžku premlčacej lehoty v zmysle Občianskeho zákonníka a k takémuto istému právnomu záveru dospel tiež Krajský súd v Prešove vo svojom rozsudku 13Co 100/2012-147 zo dňa 28.2.2013, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 11C 231/2011 - 119 alebo rozsudok Krajského súdu v Prešove 9Co 38/2012-119 zo dňa 26.2.2013, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 11C 11/2011-77.

Podľa § 100 ods. 1 OZ právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101-110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 OZ pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach ustanovené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 110 ods. 1 OZ ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. Ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

Nepochybné pohľadávka žalobcu je premlčaná. K zosplatneniu úveru došlo dňa 4.2.2008, ako to oznámila Slovenská sporiteľňa a.s. Tiež z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok je zrejmé, že splatnosť žalovanej pohľadávky nastala pred 1239 dňami od 28.6.2011. Žaloba pritom bola podaná na súd 2.7.2012 a trojročná premlčacia lehota uplynula 4.2.2011.

Medzi účastníkmi je sporné, či možno akceptovať dohodu o uznaní dlhu zo dňa 7.2.2011, ktorá mala spôsobiť predĺženie premlčacej lehoty na 10 rokov od tohto uznania tak, ako to vyplýva z § 110 ods. 1 OZ.

Uznanie dlhu ako zabezpečovací právny inštitút a jeho náležitosti je upravený v § 558 OZ. Podľa neho, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Predĺženie premlčacej lehoty v dôsledku uznania dlhu v zmysle § 110 ods. 1 OZ nemožno posudzovať oddelene od § 558 OZ. Pre platnosť tohto právneho úkonu - uznania dlhu sa v zmysle zákona, teda § 558 OZ vyžaduje vedomosť dlžníka o premlčaní dlhu v prípade, že dlh je už premlčaný. Platnosť uznania dlhu je potrebné vyhodnotiť aj v kontexte s princípom ochrany spotrebiteľa, ktorý je v spotrebiteľských právnych vzťahoch prioritný. Potrebné je vychádzať z toho, že neinformovanosť spotrebiteľa o dôsledkoch uznania spočívajúcich v predĺžení všeobecnej premlčacej lehoty z troch rokov na desať rokov a posunutí jej plynutia od splatnosti pohľadávky do uznania dlhu, nemôže byť na ujmu spotrebiteľa. Pre platnosť každého právneho úkonu sa vyžaduje (okrem iného) sloboda a vážnosť vôle (§ 37 ods. 1 OZ). Tá je výsledkom určitého psychického rozhodovacieho procesu. Uznanie dlhu je právnym úkonom a osoba, ktorá sa slobodne a vážne rozhodne pre tento právny úkon, má byť uzrozumená s podstatou daného právneho inštitútu a jeho dôsledkami. Aj keď vo všeobecnosti platí zásada „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) tento princíp je nepoužiteľný v spotrebiteľských právnych vzťah v neprospech spotrebiteľa, keďže ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa (uznesenie Najvyššieho súdu SR 6Mcd0 9/2012 zo dňa 16.1.2013).

Žalovaný vo svojej výpovedi poprel, že by uzatvoril dohodu o uznaní dlhu. Súd zistil, že dohodu si ani neprečítal a vzhľadom na svoj handicap ani nemohol prečítať a súd nemal dôvod spochybňovať ani jeho tvrdenie o tom, že dohodu podpísal s tým, že uzatvára len dohodu o splátkach. Žalobca teda nepreukázal, že by žalovaného upozornil na premlčanie pohľadávky, napokon je nelogické, že by žalovaného na túto skutočnosť upozorňoval, keď bol toho názoru, že v danom prípade je potrebné aplikovať štvorročnú premlčaciu lehotu, pričom v čase podpisovania spornej dohody táto premlčacia lehota v zmysle Obchodného zákonníka ešte neuplynula.

Podľa názoru súdu teda neboli splnené zákonné predpoklady pre uznanie premlčaného k záväzku podľa § 558 OZ a preto dohoda je neplatná pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 OZ.

Do úvahy však prichádza aj posúdenie dohody o uznaní premlčaného záväzku ako neplatného právneho úkonu pre nedostatok vážnosti vôle zo strany žalovaného k takémuto právnomu úkonu ako to vyplynulo z výpovede žalovaného.

Podľa § 37 ods. 1 OZ právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Napokon nedá sa nepoukázať na konanie žalobcu, ktoré má prvky nekalej obchodnej praktiky a konania v rozpore s dobrými mravmi. Vyplýva to z formy spornej dohody, jej zakomponovania jednej nevýraznej vety písanej malým písmom medzi text týkajúci sa splátok a to v časti označenej ako „forma splatenia záväzku“, ktorá je v texte zvýraznená. Nepochybne, ak v časti týkajúcej sa splácania, za textom, ktorý sa týka zaslania splátkového kalendára je vsunutá krátka veta o upozornení na premlčanie a jeho následkoch, ide o rozpor s ustanovením § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzavretia spomínanej dohody. Podľa tohto ustanovenia totiž predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné známky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobkov a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklostí a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody. Takýto postup žalobcu podľa súdu napĺňa aj znaky nekalej obchodnej praktiky, ktoré sú zakázané, ako to vyplýva z § 7 ods. 1 spomínaného zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

Podľa § 7 ods. 2 vyššie citovaného zákona obchodná praktika sa považuje za nekalú ak

a/ je v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti

b/ podstatne narušuje, alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Odbornou starostlivosťou sa rozumie úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti (§ 2 písm. u/ citovaného zákona).

Pri vyhodnotení postupu žalobcu ako nekalej obchodnej praktiky a v konaní v rozpore s dobrými mravmi súd zohľadnil skutočnosť, že žalobca dal podpísať žalovanému dohodu o splátkach, ktorá bola rozhodujúca pre žalovaného a do ktorej zakomponoval aj uznanie dlhu čo do základu aj čo do výšky bez upozornenia na dôsledky tohto uznania a vnútil tak žalovanému podpísanie tohto právneho inštitútu - uznania dlhu. Podpisom tejto formulárovej dohody si žalovaný zhoršil svoje zmluvné postavenie. Ak žalovaný chcel splátky, musel podpísať celý formulár, pričom netušil výzvam toho, čo podpisuje. V tejto súvislosti možno poukázať aj na závery vyplývajúce z rozhodnutia Ústavného súdu ČR I. US342/2009, ktorý považoval za neprijateľné, ak kľúčové zmluvné ujednanie bolo vytlačené drobným písmom systematicky umiestnené pod zvýraznený text zmluvy, týkajúci sa celkom inej problematiky.

Žiada sa poukázať, že k totožným záverom o nekalej obchodnej praktike žalobcu pri pospisovaní dohôd o uznaní dlhu napokon dospeli súdy vo viacerých svojich právoplatných rozhodnutiach. Možno poukázať napríklad na rozsudok Okresného súdu vo Svidníku č.k. 4C 149/2011-72 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove 5Co 58/2012 zo dňa 15.11.2012, rozsudok Okresného súdu vo Svidníku č.k. 2C 159/2011-50 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove 1Co 37/2012-88 zo dňa 7.6.2012, rozsudok Okresného súdu vo Svidníku č.k. 2C 170/2011-51 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove 12Co 47/2012 zo dňa 14.6.2012 alebo rozsudok Okresného súdu vo Svidníku 4C 187/2011-68 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 3Co 53/2012-103 zo dňa 5.12.2012.

Súd teda dohodu o uznaní dlhu považoval za absolútne neplatnú. Súd dodáva, že aj pri inom právnom závere uznanie dlhu sa týkalo len istiny (280,79 Eur), keďže príslušenstvo pohľadávky v uznaní nebolo vôbec špecifikované, pričom za príslušenstvo pohľadávky v zmysle § 121 ods. 3 OZ sa považujú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Preto v tejto časti by daný právny úkon pre jeho neurčitosť bol absolútne neplatný (§ 37 ods. 1 OZ).

V súvislosti s námietkou premlčania vznesenou vedľajším účastníkom súd uvádza, že oprávnenie vedľajšieho účastníka na jej vznesenie vyplýva z ustanovenia § 93 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), v zmysle ktorého vedľajší účastník má rovnaké práva a povinnosti ako účastník. V tejto súvislosti možno poukázať aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR 25Cdo 539/2008 zo dňa 19.2.2009. V priebehu konania sa k námietke premlčania napokon pripojil aj žalovaný.

S poukazom na vyššie uvedené dôvody v dôsledku oprávnene vznesenej námietky premlčania súd preto žalobu zamietol.

V konaní bol úspešný žalovaný a vedľajší účastník. Náhradu trov konania podľa § 151 ods. 1 O.s.p. si uplatnil len vedľajší účastník, súd s poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p. mu uplatnenú náhradu priznal. Tieto predstavujú trovy právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby a to prevzatie a príprava zastúpenia a podanie vyjadrenia zo dňa 13.11.2012. Tarifná odmena za 1 úkon právnej služby podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. činí 31,54 Eur, pripočítaný bol aj režijný paušál 2 x 7,63 Eur podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky. K odmene bolo pripočítané aj 20%DPH (15,67 Eur), čo je v súlade s § 18 ods. 3 vyhlášky. Úhrnne tak priznaná náhrada trov konania predstavuje 94,01 Eur (2 x 31,54 + 2 x 7,63 + 15,67).

Z ostatných účastníkov si náhradu trov konania uplatnil len žalobca, ktorý však v konaní bol neúspešný, preto súd mu náhradu trov konania s poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p. nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Podľa § 251 ods. 1 O.s.p., ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.